

ביתו של דוב

אסטוניה

יום אחד הדוב החליט לבנות לו בית.
"אני בעל חי הגדול והחזק ביותר בכל היער" אמר לכולם "לא נאה לי לחיות תחת שמיים פתוחים."
החיות האחרות לא ידעו מה להשיב, ורק השועל העיר:
"דוב זקן ומוח של תרנגולת. כל החים חי ללא בית ועכשיו החליט להיות חשוב."
הדוב לא שם לב לדבריו של השועל. הוא הביא חומרי בניין

והתחיל לעבוד. בסוף הצליח לבנות בית. קצת צפוף, אבל רק שלו. כל תושבי היער באו לראות את ביתו של הדוב.
"אין מרתף" העירה הגירית, המומחית הגדולה בעניינים כאלה "איפה תוכל לשמור את מלאי הדבש וגרגירי היער שלך?"

"מובן שבתוך בטני" ענה הדוב
"בטן עדיפה על כל מרתף."
"הקירות לא נראים חזקים ביותר"
אמר הצבי "הרוח תעבור דרך כל
הבית."
"כך טוב יותר" התעקש הדוב "לא
צריך יהיה לאוורר את הבית."
"והגג כולו מנוקב" נחר חזיר-בר
"האם הגשם לא יציף את חדר
השינה?"
"כנראה יכנס קצת גשם" ענה הדוב
"אבל גם ביער הגשם יורד על
הראש."
"ואיפה הארובה של התנור?"
שאלה החסידה.
"את הארובה לא שמתי בכוונה"
אמר הדוב "היית בונה שם את הקן

על השיחים בקרבת ביתו, הוציא דבר מנקרה בעץ שעמד מול הבית, וימים שלמים ישב בחדר.

אבל לקראת החורף רוח התחילה לנשוב דרך קירות הבית. גם גשם ניכנס מלמעלה והציף את כל החדר. הדוב התחיל להתגעגע לקבוצת השיחים הצפופים, שבהם יכול היה לשבת בגשם. אבל הרי לא ילך להסתתר בין שיחים אם יש לו בית משלו.

הוא הצטנן מהגשם והרוח. אש בתנור לא יכול היה להבעיר כי לא הקים ארובה. יכול היה להתחמם אילו רץ קצת, אבל כמה זמן אפשר לרוץ סביב הבית? הרי מקבלים סחרחרת.

שלך והתנור היה פולט את העשן פנימה."

בזה החיות הסתפקו והתפזרו, ורק השועל נישאר עוד. הוא ניגש לדוב ואמר:

"אם תרצה ללכת מהבית למקום כלשהו, תשאיר לי את המפתחות. מישהו צריך לשמור על הבית כשלא תהיה שם."

מילים אלה הזהירו את הדוב. הוא יכול היה כבר מראש לתאר לעצמו מה עלול לעשות הנבזה הזה, אם הוא ישאיר לו את מפתחות הבית. "לא אלך רחוק" אמר "יש לי גם כך מספיק עבודה בבית."

והוא השתדל לא להתרחק מהבית. הוא אסף לו את הגרגירים שצמחו

בסוף נגמרו גם הגרגירים וגם
הדבש בנקרה אזל. הדוב הרגיש
רעב. הרי לא היה לו מרתף כדי
לשמור בו מחסני אוכל. הוא נעשה
חלש, ובוקר אחד החליט:
"בית הוא בית, אבל הרי צריך גם
לחיות!"
והוא יצא בריצה מהבית ורץ ליער,
כמה שיותר רחוק. מהר התחמם
בריצה. מצא גם גרגירים ודבש.
הסתתר מגשם ומרוח בין השיחים
הסמיכים. טוב היה לו שם. שם
נשאר, ויותר כבר לא חזר לבית
שלו.